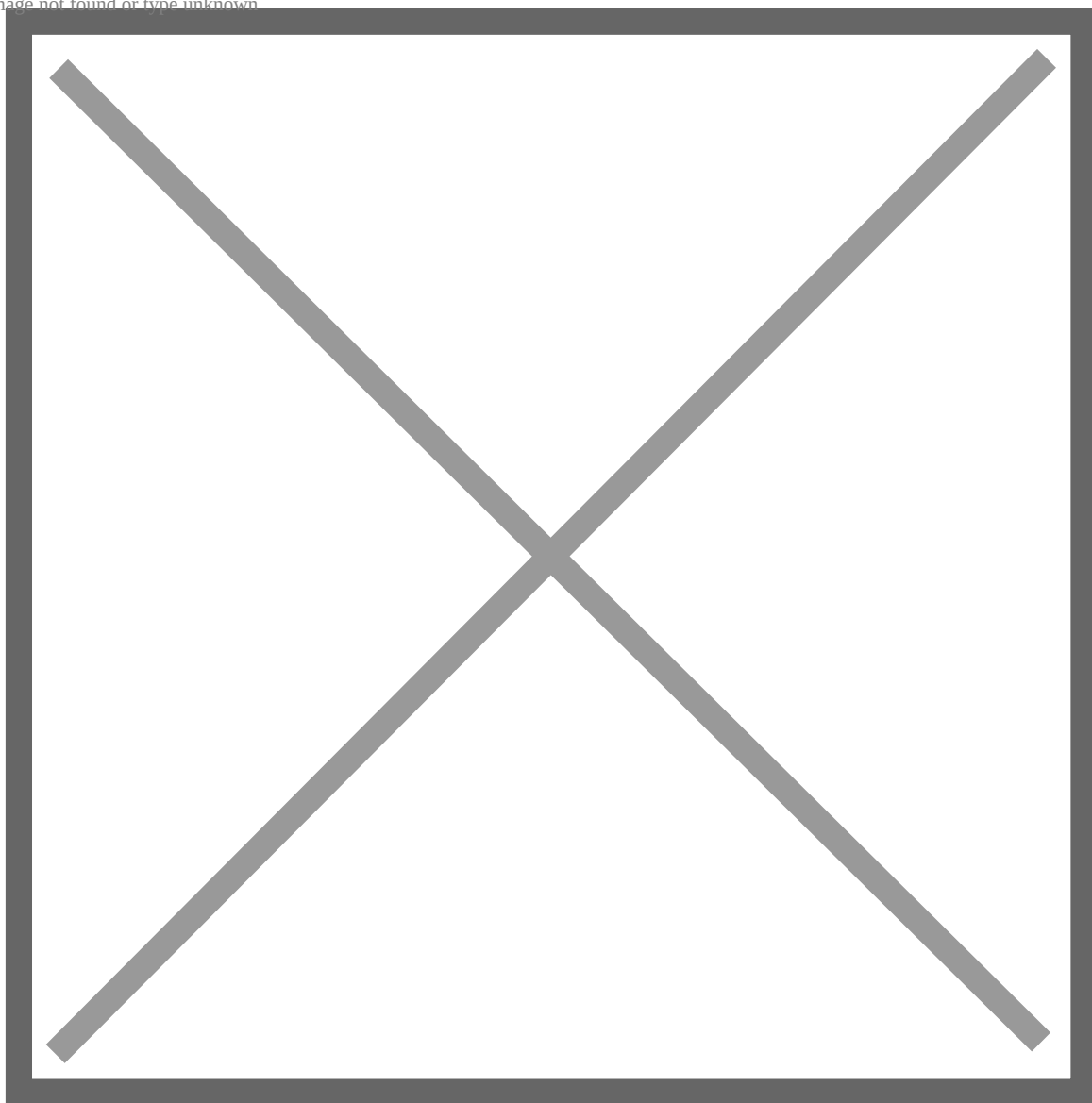

Δυο σκέψεις εν μέσω Πανελληνίων (Ιερομόναχος π. Ιάσων, Υπεύθυνος Κοινωνικού Φροντιστηρίου Ι. Μ. Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας, Εφημέριος Ι. Μ. Παναχράντου)

/ Πεμπτουσία

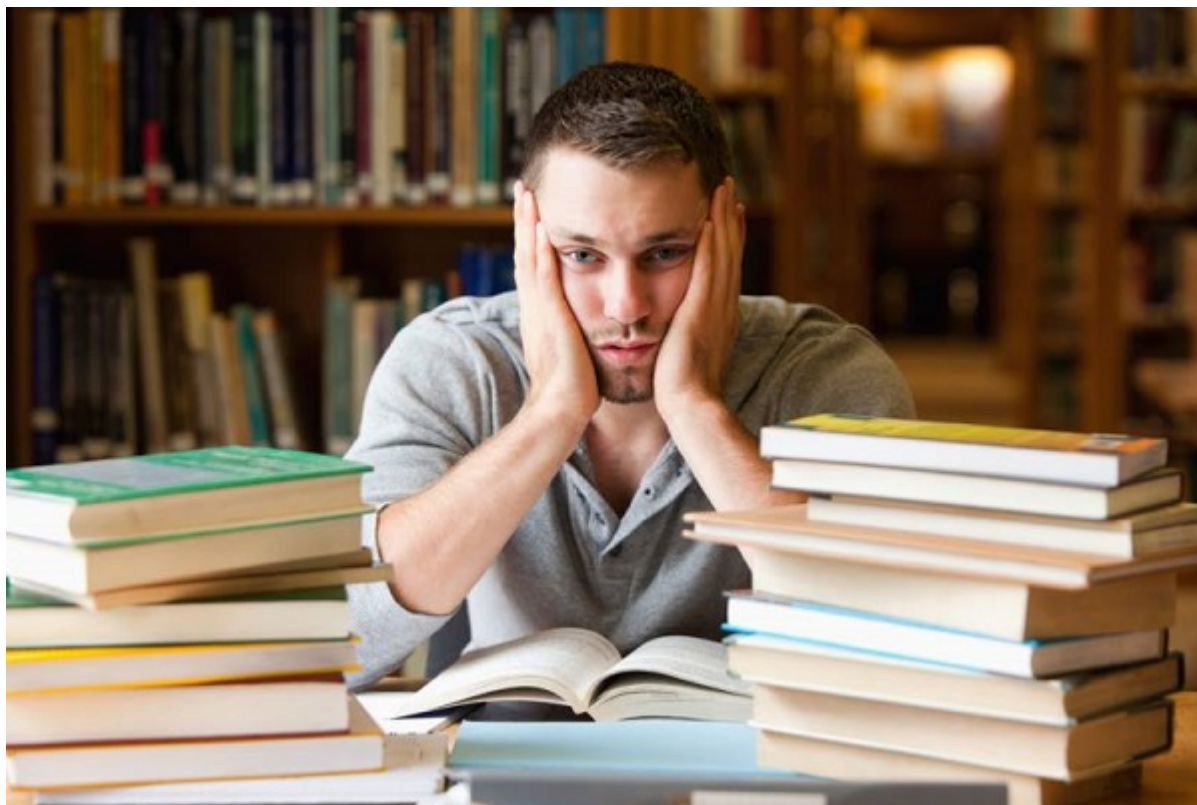
Όταν πάει κανείς σ' ένα μαθητή ή μαθήτριά του ελληνικού σχολείου και τον/την ρωτήσει ποια είναι η πρώτη σκέψη στο άκουσμα των λέξεων «Πανελλήνιες Εξετάσεις», σίγουρα αυτός/ή θα φανταστεί έναν τεράστιο δράκο, σαν εκείνους του παραμυθιού, που βγάζει φλόγες απ' το στόμα. Είναι αλήθεια ότι τα παιδιά μας πανικοβάλλονται σ' ένα πλαίσιο που εμείς οι μεγάλοι -όλων των εποχών- έχουμε καλλιεργήσει. Μόνο και μόνο στο άκουσμα των εξετάσεων επικρατεί ένα καθεστώς φόβου και ανησυχίας. Απ' την άλλη, οι ίδιες οι εξετάσεις όπως διεξαγώνονται με μια σαφή απόταξη της ελευθερίας και έκφρασης του προσώπου του μαθητή ή της μαθήτριάς που συμμετέχει σ' αυτές, εντείνουν το κλίμα της πίεσης και καλλιεργούν τα αισθήματα του φόβου.

Ωστόσο, κάποιες εξετάσεις θα παραμένουν πάντοτε εξετάσεις. Δεν αποτελούν την αρχή ούτε το τέλος της ζωής. Άλλωστε, αρκετοί προσπάθησαν αρκετές φορές να επιτύχουν αυτό το οποίο ζητούσαν. Η πρώτη αποτυχία δε σημαίνει εκ των πραγμάτων πανολεθρία. Σ' όλες τις περιπτώσεις, σημασία έχει ο σκοπός και τίποτε άλλο. Δυστυχώς πολλοί είναι οι μαθητές που συμμετέχουν στις Πανελλήνιες Εξετάσεις χωρίς να έχουν κάποιο σαφή προσανατολισμό. Στην ερώτηση «πού θες να περάσεις» όλο και συχνότερα, τα παιδιά μας απαντούν «όπου με βοηθήσουν οι βαθμοί μου» έχοντας παράλληλα ως ιδεατές τις σχολές της Νομικής ή της Ιατρικής κι ακόμα περισσότερο στις μέρες μας τις σχολές της Αστυνομίας ή εκείνες που οδηγούν στις τάξεις του Στρατεύματος αφού υπόσχονται άμεση (σχεδόν ταυτόχρονη με την εισαγωγή) επαγγελματική αποκατάσταση.

Κακώς επικρατεί η άποψη ότι στις Πανελλήνιες Εξετάσεις επιτυγχάνουν μονάχα αυτοί οι οποίοι αγωνίστηκαν πυρετωδώς κατά τα τελευταία χρόνια του Λυκείου.

Πολλοί γονείς στον αγώνα τους να επιταχύνουν την γνωστική αποκατάσταση των παρελθόντων ετών, εντείνουν την πίεση στα παιδιά τους ενώ η σχολική ζωή οδεύει προς το τέλος της. Η επιτυχία ή όχι στις Εξετάσεις εξαρτάται από τον συνολικό αγώνα που καταβλήθηκε από πλευράς των μαθητών καθ' όλη τη σχολική τους ζωή. Δεν θα πρέπει να μας φανεί παράλογο ότι σήμερα υπάρχουν μαθητές που φοιτούν στην Γ' Λυκείου με μαθησιακά κενά τα οποία κατάγονται απ' το Δημοτικό!

Ο ρόλος των γονέων φαίνεται να είναι καταλυτικός. Δεν είναι λίγοι οι γονείς που αγχώνονται σε υπερβολικό βαθμό και όλο αυτό το άγχος και την πίεση άτσαλα μεταφέρουν στα παιδιά. Ο ρόλος του γονέα ή κηδεμόνα καλείται να είναι επικουρικός. Συχνά, αρκετοί γονείς προβάλλουν τις δικές τους επιδιώξεις ή ανεκπλήρωτα όνειρα στα παιδιά τους: αυτό αποτελεί με τη σειρά του μέγιστη μορφή πίεσης. Έτσι, οι μαθητές μας δεν αγωνίζονται κατ' ουσία για να ακολουθήσουν τα όνειρά τους, τα τάλαντα τα οποία διακρίνουν οι ίδιοι στον εαυτό τους αλλά την επιθυμία του γονέα. Τότε είναι που τα παιδιά μας ασφυκτιούν αφού εξυπηρετούν έναν σκοπό που δεν είναι δικός τους αλλά του γονέα που επιβάλλεται.

Το μεγαλύτερο σχολείο και ικανότερο συνάμα είναι εκείνο της οικογένειας. Αν τα παιδιά μας βλέπουν εμάς μ' ένα βιβλίο στο χέρι, από εμάς παρευθύς θα διδαχθούν. Πλέον -και με βαθύτατη θλίψη το γράφω- η ανάγνωση έχει αντικατασταθεί με την χρήση του υπολογιστή ή των κινητών τηλεφώνων. Ολοένα και λιγότερα ελληνικά σπίτια διατηρούν βιβλιοθήκη. Τα παιδιά μας δεν διαβάζουν επειδή εμείς, οι μεγάλοι, δεν διαβάζουμε. Το χειρότερο που λαμβάνει χώρα είναι εκείνο το «διάβαζε για να περάσεις στο Πανεπιστήμιο»... Πόσοι και πόσες δεν έχουν ακούσει

αυτή τη συμβουλή; Οι παλαιότεροι έλεγαν «διάβαζε για να γίνεις άνθρωπος» κι αυτό έχει μια βαθιά σοφία, μια τεράστια αξία. Οι Εξετάσεις καμιά φορά μπορεί να δείχνουν πόσο «εκπαιδευμένος» είναι κάποιος σε κάτι. Πάνω απ' όλα όμως σημασία έχει να 'ναι κανείς άνθρωπος. Κι αυτό είναι έργο της Παιδείας που θέλει κόπο, χρόνο κι Ελευθερία. Αυτό είναι το δίδαγμα του Ελληνισμού απ' τις απαρχές του.